

Vyhlášení polsko-československé solidarity.

Mezi polskými účastníky byli např. Zbigniew Bujak, Jacek Kuroń, Josef Piniór. Mezi českosl. účastníky byli: Jan Černogurský, Stanislav Devátý, Václav Havel, Václav Malý, Jaroslav Šabata, Petr Uhl.

Podepsaní aktivisté se sešli v předvečer 20-tého výročí okupace Československa vojsky Varšavské smlouvy. Setkání které proběhlo na čs.-polské hranici, navazovalo na předešlá setkání a jejich výsledky. Po diskuzi se účastníci setkání shodli na tomto stanovisku:

Nastává období přeměn. Systém jenž se v našich zemích udržuje už 40 let prožívá hlubokou krizi. Diktátorský způsob výkonu moci a komunistické řízení hospodářského života má za následek mrhání přírodními zdroji a výsledky lidské práce. Dochází však k tomu, že alespoň část vládnoucích si tento hrozný stav uvědomuje. Nezávisle na tom jak budeme hodnotit jejich pokusy o reformu, víme, že hlavní úsilí leží na samotných našich společnostech. Čím více existuje nezávislých společenských skupin, více programů, nápadů a myšlenek, čím je větší pravděpodobnost že dnešní systém bude nahrazen systémem demokratickým a hospodářsky a sociálně fungujícím. Považujeme za nutné vyhlásit, že je bezpodmínečně nutné, aby se již nyní uskutečnilo vyhlášení základních lidských práv, individuálních i kolektivních. Za takové práva považujeme: právo na svobodný vývoj národního a náboženského života, právo na svobodu projevu a právo na svobodu hospodářského podnikání, právo na cestování a právo na svobodnou volbu hospodářského systému.

Považujeme za nutné, aby státy Varšavské smlouvy prohlásily, že nebudou narušovat suverenitu jednotlivých zemí a že se zřeknou násilí ve vztazích proti sobě navzájem. Dále, že budou usilovat o demokratickou jednotu celé Evropy.

Je třeba osvětlit a vysvětlit všechny následující události:

1. zásah sovětské armády v NDR v r. 1953,
2. zásah vojsk sovětské armády v Maďarsku v r. 1956,
3. intervence vojsk Varšavské smlouvy v Československu v r. 1968,
4. vydírání hrozbou vojenského zásahu v Polsku v r. 1980-1981,
5. osvětlit odvlečení polských občanů Sovětským svazem v r. 1939-1941,
6. totéž v r. 1944 - 1946,
7. hromadné vyvraždění polských důstojníků v Katyni a na jiných zatím ještě neznámých místech v r. 1940, které spáchali příslušníci NKVD,
8. justiční vraždy Imre Nygye a jeho spolupracovníků a všech dalších obětí maďarské revoluce,
9. činnost Informbyra dělnických komunistických stran jež vedlo k tomu že socialistické země ztratily svou suverenitu,
10. všechny justiční a politické procesy v letech z konce let 40-tých a z let 50-tých.

Symposium "Pražské jaro - bilance po dvaceti letech".

Symposium se konalo v Bologni a účastnil se na něm docent Sláma se kterým hovořil Martin Zemek. Byla to konference kterou organizovala Italská socialistická a Italská komunistická strana, respektive nadace těchto dvou stran. Nadace IKS to je Gramsciho institut a nadace ISS je institut Pietra Nenniho. Na programu bylo bilancování "Pražského jara", úvahy o tom jak působilo "Pražské jaro" během těch 20 let. ▲ v neposlední řadě i souvislost mezi "Pražským jarem" a Gorbačovovou reformní politikou. Účastníci to byli především osobnosti jež se "Pražského jara" přímo účastnili a nyní žijí na Západě - např. Zdeněk Ulyňář, Eduard Goldstucker, Michal Reiman. A byli tam přítomni, alespoň duchovně lidé, kteří žijí v Československu. Na prním místě je to Alexandr Dubček, který přímo konferenci poslal dlouhý dopis, 13 stránkový, ve kterém mluví o své politice v r. 1968. Mimo jiné se tam zmiňuje o té známé manipulaci s Gorbačovovým telegramem, který poslal Jakešovi v prosinci 1987, kde mluvil o obnovení socialismu v Československu a jak je známo byl ten překlad zmanipulován a místo toho se napsalo "upevnění socialismu". Dále to byli italští politici a vědci zejména z ISS a z IKS. Na př. Giorgio Neapolitano, který je v IKS odpovědný za ideologii. Též vědci z NSR a Španělska. Konference dostala několik příspěvků přímo z Československa. Na př. od Miloše Hájka, mluvčího Charty 77, který psal o podnětech italských marxistů při přípravě "Pražského jara". Dále referát Václava Slavíka a prof. Mendl z Prahy.

O jednom "chaosu" před 20 lety.

A o způsobu jaký s ním nakládá režimní propaganda. Komentář napsal Josef Lehota, Svobodná Evropa.

K událostem z r. 1968 by se vlastně nynější vládcové neměli tak často vracet. Neboť tím vyvracejí to co už dávno tvrdí, že totiž československý demokratizační proces je už dávno zapomenutý a pochovaný. Mohli by tedy tu politickou mrtvolu pokojně ignorovat. O tom však nemůže být ani řeči. Co se dnes děje ve všech oznamovacích prostředcích je hon na čarodějnice. Silná kampaň proti polednové politice, jeho programu a jeho představitelům. Tato čífaňská kampaň má už pomalu posedlícký charakter. Někdy se docela zdá, jako by její autoři trpěli stíhmanem. Co se to stalo? Skoro 20 let měli dědici a příživníci invaze pohodlný život. Když se odehrál známý vstup armád spojeneckých zemí do Československa, přešli pohotově na sovětskou stranu a z československé tragedie si udělali svoje osobní vítězství. Tak se československá komunistická strana rozdělila na dvě části. Ti co se dali do služeb "obnovování pořádku" sesami pasovali na správných socialistov. Ty druhé komunisty, kteří byli v té době v ohromné většině vyhlásili zdravé síly za zrádce, nepřítel socializmu, zaprodanců a tento register nadávek se mohl samovolně rozšířit. Tato jednoduchá schéma důkladně uplatněná v "Poučení z krizového vývoje" zabezpečovala dogmatické frakci v KSČ mocenský monopol na mnoho roků a tento monopol je dnes těžce znejistěný. Se zvýšenou naléhavostí se znovu klade otázka, kdo měl pravdu? Měli pravdu ti, kteří před více než 20 lety uskutečňovali a připravovali širokou reformu hospodářského a i politického systému. A nebo ti, kteří na mnoho roků zablokovali vývoj, zastavili všechny reformy a způsobili tak současnou krizi ve které se dnes doslova topí čsl. hospodářství. Normalizátoři jsou zřejmě v nemalých těžkostech, což má více příčin. První je všeobecná krize jakkoliv se tomu brání a nutí je vykopčit na nové cesty. Druhou příčinou jejich těžkostí je vývoj v Sovětském svazu, který se sám vydal neortodoxním směrem. Nyní se už naši realsocialisté nemohou tak lehko skrývat za Sovětský svaz. Kdyby dnes opravdu nasazovali jeho vzor což byla pro ně vždy nejvyšší politická moudrost, museli by sami přejít na reformní kurs s rozšířením demokracie, otevřenosti. Do takových experimentů se však českosl. vedení příliš nechce. Raději pokračují v zaběhnuté linii a v níž není ani stopy po nějakém novém myšlení, pokud jde o objektivnost pravdu a politickou slušnost. Typický byl pro to nedávný článek Aloise Jindry v Rudém právu. Byl to článek plný xxxzloby ve kterém se to jen hemžilo zrádci, zaprodanci. Celé polednové období bylo obdobím anarchie a chaosu. Mohutné, opravdu celonárodní hnutí na podporu Dubčeka a jeho druhů bylo podle Indry citujeme: "hluk maloměstských křiklounů". "Poučení z krizového vývoje" tento pamflet, který umrtvil v samotném Českoslovenku jakýkoliv pozitivní vývoj, má podle Indry nejen trvalou platnost, ale v současnosti dokonce i zmnohásobněný význam. Kdo ještě dnes takto píše a Indra je jeden z mnohých prozrazujek nakonec jen svoji nervozitu. Soudruzi cít že se situace mění, že se jim postupně ztrácí půda pod nahama. Nevědí co přinese budoucnost. Musí se stále s někým hádat, ustavičně vysílat do společnosti signaly, že kdo je proti nim a jejich socializmu je navždy bez šance. Kdo je skutečným adresátem těch hrozeb a výzev. Nejsou to zdaleka jen přívrženci bývalého socializmu, ti byli z největší části izolovaní a umlčení. Nesměli se organizovat a politicky projevovat, byli vyloučení z politického života. Dnes představují v ce méně jen myšlenkový potenciál, který se může sice ve vhodném čase oživit, če hož se režim samozřejmě obává a čemu chce za každou cenu zabránit. Hlavním adresátem masivní kampaně proti reformnímu hnutí z r. 1968 je snad veřejné mínění. Všichni ti bez rozdílu, kteří touží po osvobozující změně po osobození z poměr které cítí naše společnost jako nesnesitelné. Varovný prst míří i na komunistickou stranu, na její vzdělanější a rozladěnější kádry, kteří v KSČ stále jsou. A ne v bezvýznamných pozicích. A ti by si především přáli, aby staré konzervy jako Indra a jemu podobní konečně zmizely ze scény a uvolnili cestu konečně nedogmatické politice a novému myšlení.

Sovětský časopis "Ogonek" o Andreji Ždanovovi: Ždanov jako "čistý ideolog" je mýt. Jest nejvíce bezprostředním organizátorem krvavé orgie, ne horší od Jagody, Ježova či Beriji. Když psal své rozpravy o literatuře, hudbě a filosofii když hrál na piánu /což uměl/ dělal to se zkrvavenými rukami... Tygodnik pow. 23/